

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

• Danica • izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide • Danica • dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 17. mal. travna 1896.

List 16.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

*vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!*

(Dalje.)

Zato nas pa ljubi Izveličar tako iskreno svari, naj se varujemo prederzne sodbe. „Ne sodite, da ne boste sojeni.“ (Matevž, 7, 1.) Težko je že predstojniku, če mora soditi, kakor mu nalaga služba in dolžnost; zaradi strašne odgovornosti si mora prizadevati, da sodi le po resnici in pravici. Kdo naj se torej vsiljuje za sodnika, če ni v to poklican, in kdo naj na svojo škodo ne samo nepoklican, ampak tudi brez zadostnih vzrokov sodi in obsoja svojega bližnjega? Nasproti tolikim krivičnim sodbam svetá nas mora res tolažiti, da se Bog sam tako rekoč z vso svojo veljavo poteguje za čast bližnjega, ko prepoveduje jo kratiti in si samemu sebi prideržuje konečno sodbo: vendar pa mora tudi pretesti naše serce, če žuga, da nas bode sodil tako, kakor mi sodimo bližnjega. Ne sodite torej nepoklicani, da ne boste sojeni!

11. Odgovoriti vam moram še na nekaj vprašanj. Pervo se glasi: Kako se moramo vesti, če smo prisiljeni poslušati opravljivo govorjenje? Na to odgovorjam: Če smo prisiljeni poslušati opravljivo govorjenje, ne smemo imeti nad tem nobenega dopadajenja, marveč kolikor se dá, moramo kazati svojo nezadovoljnost in zabranjevati opravljive besede.

Opravljivo govorjenje so besede, obrnjene zoper bližnjega čast, kakoršne le prepogosto

slišiš v družinah, v družbah, gostilnah itd. V tem oziru tedaj lahko grešimo raznoverstno, pred vsem, če ne zabranjujemo takih govoric, ako ravno bi to lahko storili. Pri tem pa se moramo v različnih okoliščinah različno vesti. Če si gospodar, predstojnik, moraš podložnika po vesti in dolžnosti posvariti in zavrniti: če si pa v družbi sebi enakih, moraš oporekati opravljivim besedam, če smeš upati, da bode to kaj izdalo, to se pravi, da ne bodeš s takim odkritim oporekanjem še poslabšal zadeve, in opravljivca in obrekovalca še bolj razvnel, da nadaljuje in poterjuje opravljivo govorjenje. Drugače pa si moraš prizadevati, da natihoma zasučesh govor drugam, ali — in to je vedno mogoče in večinoma tudi najboljšo — da z vnemarnim in resnim obličjem pokažeš, da ti opravljive govorice niso všeč in da jim nikakor ne priterjuješ. Naposled tudi glej, da prej ko prej zapustiš družbo takih ljudij, in se je v prihodnje po možnosti ogibaš: zakaj tudi tu velja: ogibaj se priložnosti v greh. Kaj lahko se nam namreč pripeti, da nas drugi speljejo v tak pogovor, ko še tega ne opazimo, in da potem ne grešimo samo, ker nismo zabranili takih govoric, ampak tudi z drugimi grehi. Ni pa pri tem treba, da sami govorimo: greh je že samo tiho dopadenje, škodoželjnost, neredna zvedavost, krivo natolcevanje, prederzna sodba, vsi grehi, ki so zoper ljubezen do bližnjega in ktere kaj lahko storimo, če radovoljno poslušamo take opravljive govorice, akoravno se ti grehi ne kažejo vselej na zunaj. — Pogosto pa ne ostanemo samo pri teh notranjih grehih; tudi zunanje kažemo svoje zanimanje, radovednost, dopadenje: poprašujemo, poterujemo to ali ono, sami kaj pristavimo, pri-

kinjen govor spravimo zopet v tir, da se nada-ljuje, s kratka: kaj lahko se storimo sokriva na razni način opravljenih govoric, če jih poslušamo. Tako ne grešimo samo zoper ljubezen, pač pa pogosto tudi naravnost s so-opravljanjem in s so-obrekovanjem. Zato ponavljam le to, kar sem že namignil zgoraj: nikar ne obiskujte družb, katerim ni sveta nobena stvar, nobena oseba, temveč ogibajte se jih in varujte se tako grešne priložnosti.

Ogibati se pa moramo tudi še druge verste opravljanja, katerega ne zakrivi jezik, ampak pero, — po časnikih. Žalostno je v resnici, kam je dospela v tem oziru naša doba in kako hudo greše zoper osmo božjo zapoved časniki, pa tudi njih bralci. Kakšno opravljanje, kakšno obrekovanje, posebno zoper duhovne osebe: vsled tega pa tudi kaka podivjanost v javnem življenju, — zares sramota za toli hvalisano omiko in človekoljublje. Ne bojujejo se z razlogi, kakor bi se pristojalo resnim možem, ampak poslužujejo se osebnih zabavljic. Ni se nam treba čuditi, — da ostanem pri tem, kako se greši v tem oziru zoper duhovne osebe — če se obrekovanje tudi dandanes obrača zoper cerkev in njene najzvestejše člane. Saj vemo, kedo da je oče obrekovanju in da obrekovanje tudi ni prizaneslo ustanovitelju, in glavi svete cerkve, Kristusu. Pretrsti pa nas mora v dnu serca, če pomislimo na vse posledke takega opravljanja. Nič nam ne kaže tako očito teh posledkov, kakor obrekovanje zoper Kristusa. Tu vidimo na eni strani brezvestne hudobneže, ki si izmislijo obrekovanje zoper njega in njihove pomagače, ki trosijo to obrekovanje med množico: na drugi strani pa vbogo, omahljivo ljudstvo, katero le prehitro zaslepe in zapeljejo. Danes še vriskajo Zveličarju „hozana!“ za nekaj dni pa že vpijejo: „križaj ga, križaj ga!“ in ga zapuste. Tako popolno je doseglo svoj namen obrekovanje zoper Kristusa. In dandanes?

(Dalje nast.)

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski,

*mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije
pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga
Sina v edinosti sv. Duha!*

III.

(Dalje.)

Mati božja je ena edina in to je Marija, premilostljiva devica nazareška. To spričuje in dokazuje angelj Gospodov, ko govori: „Glej, spočela bodeš v svojem telesu in rodila Sina, in

imenuj njegovo ime Jezus. Ta bode velik in Sin Najvišjega imenovan. Gospod Bog mu bode dal prestolje njegovega očeta Davida, in kraljeval bode v hiši Jakobovi vekomaj, in njegovega kraljestva ne bode konec.“ (Luk. 1, 31—33.) Ko se je Mariji to naznanilo zazdelo nemogoče, ker vsled obljube vednega devištva ni smela poznati moža, odgovoril je angelj in rekel: „Sv. Duh bode prišel v tebe in moč Najvišjega te bode obsenčila. Zato bode Sveto, ki bo rojeno iz tebe, imenovano Sin božji.“ (Luk. 1, 35.) Tukaj se dopolnjuje, kar je Izaija, ta evangelist starega zakona, prerokoval pred dobrimi sedemsto leti v slavni prorokbi, katera začena skoro z istimi besedami kakor dopolnitev: „Glej devica bode spočela in rodila Sina, in njegovo ime bode imenovano Emanuel, Bog z nami.“ (Iz 7, 14.) In sv. Elizabeta imenuje Marijo mater svojega Gospoda, to se pravi, svojega božjega odrešenika. „Od kod meni to, da pride mati mojega Gospoda k meni?“ (Luk. 1, 43.) In v drugem in v tretjem členu apostolske vere molimo: „In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega, kateri je spočet od sv. Duha, rojen iz Marije device.“

To temeljno resnico kerščanstva je naša sv. cerkev vedno terdno in nepremično verovala, in jo je pogumno branila zoper vse sovražne napade. Slavni Marijin in tretji občni cerkveni zbor, sklican leta 431 v Marijino mesto Efez, je rešil pred vsem čast in slavo Marije device, ko ji je slovesno pripoznal ime mati božja, božja porodnica. *Παρθένος*. Ko je namreč začel brezbožni Nestorij javno učiti, da se Marija ne sme imenovati mati božja, nastalo je grozno gibanje in nemirje med verniki, ki so se složno vzdignili zoper derznega krivega učenika, ki je sicer še tudi tajil božjo natoro Jezusa Kristusa. Pobožni puščavniki, ki so leta in leta živeli v tihi samoti, so prihiteli iz svojih skrivališč, da bi branili in zagovarjali odlične prednosti Marije, matere božje. Za papeža Celestina I. (422—432) so sklicali občni cerkveni zbor v mesto Efezko, katerega prebivalci so bili goreči Marijini častilci, kar spričuje velika Marijina cerkev, v ktere svetih prostorih se je veršil cerkveni zbor. Med tem ko so se cerkveni očetje, 160 po številu, posvetovali o prevažnem predmetu, je pobožno, Kristusu in Mariji vdano kerščansko ljudstvo stalo od jutra do večera pred vrati krasne cerkve. Ko pa na večer odprejo cerkvena vrata, in ko sv. Ciril, patrijarh Aleksandrijski, z močnim glasom naznani čakajoči množici, da je Nestorij obsojen in od svoje službe odstavljen, nastalo je krog in krog veselo klicanje: „Sovražnik

častitljive device je propal. Slavna in vsekdar zmagovalna mati božja naj živi!" Neizmerno je bilo veselje. Ker je bil legel že mrak na mesto, spremljali so škofe s plamtečimi bakljami po čarobno razsvetljenih mestnih ulicah in terjih v njihova stanovanja. Pobožne gospe in device so zažigale dišeče kadilo na terjih, po katerih je šel slovesni sprevod.

Ko se je sv. Ciril v svoje nadpastirsko mesto Alaxandrijo vrnil in sklep občnega zbora svojim škofljanom oznanil, nastala je tudi tukaj nepopisna radost. Prav tako se je godilo povsodi, kamor je dospelo preveselo poročilo. Terdovratnega Nestorja pa je zadela strašna kazen. Segnil mu je jezik, in revež je v najstrašnejših bolečinah umrl v Egiptu leta 440. Njegovi krivi nauki so bili za sv. papeža Leona I. Velikega (440—461) na občnem cerkvenem zboru v Kalcedonu leta 451 vnovič obsojeni. Zbrani škofje so navdušeno klicali: „Naj se piše sveta Marija, mati božja. Kristus je Bog. Mi verujemo kakor Leon.“ Od te dobe molijo katoliški kristijani: Sv. Marija, mati božja. Od tega časa molijo katoliški duhovniki pri altarju v veri: „In v Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina božjega, kateri je iz Očeta rojen od vekomaj, Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga; rojen, ne vstvarjen, enega bitja z Očetom, po katerem je vse vstvarjeno. Kteri je zavoljo našega zveličanja z nebes prišel in se je po sv. Duhu iz Marije device včlovečil in človek postal.“

Ker pa je Marija mati božja, koliko češčenje, spoštovanje, in čišlanje ji pač gre od naše strani! Koliko moč in oblast pa tudi ima pri svojem božjem Sinu Jezusu Kristusu! Da to materino oblast in veljavo vporablja nam v korist in srečo, je pač razvidno iz tega, da je kakor mati božja tako tudi naša mati. In to je Marija po novem, višjem redu, po katerem je Jezus Kristus naš brat. Saj se ne sramuje imenovati nas brate, kakor piše sv. apostol Pavel v listu do Hebrejcev. (Hebr. 2, 11.) Marija je po nadnaravni rednosti druga, duhovna mati človeškega rodu, kakor je Eva prva, telesna mati. Na lesu sv. križa nam jo je Jezus izročil za mater in se je tako z nami očitno pobratil.“ „Poleg križa Jezusovega pa je stala njegova mati Marija. In ko je Jezus videl mater in učenca, katerega je ljubil, zraven stati, reče svoji materi: Žena glej, tvoj sin. Nato reče učencu: Glej, tvoja mati. In od tiste ure jo je vzel učenec k sebi.“ (Jan. 19, 26. 27.) O tem zadnjem sporočilu božjega Zveličarja pripazuje verli Stridovčan, sv. Hijeronim: „Te besede se morajo umeti v tem smislu, da je odrešenik sv. Janezu

Marijo pokazal kot mater vseh vernikov, Mariji pa je v oschi sv. Janeza izročil vse vernike kot njene otroke.“

Splošno pobožno društvo kerščanskih družin

na čast svete Družine nazarenske.

(„Sendbote 3 Hft. 90.)

Že davno so častili v katoliški cerkvi sveto Družino; posebno pa se je povzdignilo to češčenje v sedemnajstem stoletju v Italiji, Franciji in Belgiji, dá, skoro v vsi Evropi; razširilo se je celo preko morja in je vzcvetelo posebno v Kanadi vsled gorečnosti častivrednega služabnika Božjega Montmorency-Lavala, pravega škofa v Quebecu, in častivredne Margarete Bourgois-ove.

Leta 1761. je ustanovil o. Francoz S. J. v Lyonu družbo kerščanskih družin, ki so si posebno šteli v dolžnost, da molijo skupno večerno molitev pred podobo sv. družine. Ta družba je obrodila bogatih sadov in se je izkazala za tako primerno potrebam našega časa, da so jo Nj. Svetost, papež Leon XIII z določilom od 14. junija 1892. l. razširili po vsem katoliškem svetu. Naročili so kongregaciji, da naj sestavi pravila, vsled katerih naj bi se vse pobožne družbe svete družine, vstanovljene kjerkoli, med seboj tako zvezale, da bi jih vodil in vladal en sam predstojnik:

Pravila splošnega društva kerščanskih družin na čast sv. Družini nazarenski:

1.) Namen društva je, kerščanske družine posvečevati sv. družini nazarenski in jo imeti zmirom pred očmi kot predmet češčenja in posnemanja; moliti pred njeno podobo vsaki dan in posnemati njene lepe čednosti, v katerih je vzgled vsem, posebno pa rokodelskemu stanu.

2.) Društvo ima svoj sedež in svoje središče v Rimu pri nj. eminenci kardinalnem vikarju Nj. svetosti, in kateri je ob enem protektor društva. Podpirajo ga: tajnik sv. kongregacije verskih običajev, dva druga prelata, ki ju sam izvoli, in jeden je duhoven kot tajnik. S temi svetovalci vred vodi društvo, naj se razširja kjerkoli, in skerbi, da društvo zmirom ohrani tisti duh, iz katerega se je rodilo, in da se zmirom bolj razširja

3.) V vsaki škofiji ali apostolskem vikarijatu imenuje škof jednega duhovna za ravnatelja, ki pospešuje razširjanje društva med verniki

4.) Ti ravnatelji so v zvezi z župniki, ki posredujejo vsprejemanje v njihovih župnijah stanujočih rodbin. Vsako leto meseca maja sporoči župnik ravnatelju in ta po naročilu škofovega vodstva v Rimu, koliko družin se je znova vpisalo v društvo.

5.) Posvečenje rodbin sv. družini se zgodi po formularu, ki so ga poterdili in predpisali sv. oče Leon XIII. in sičér posvečuje župnik ali njegov namestnik v farni cerkvi vsako družino posebej ali pa več skupaj.

6.) Slika sv. družine mora biti v vsaki hiši, ki je vpisana v društvo in vsa družina naj moli skupno pred njo vsaj vsak dan enkrat, če mogoče zvečer. Za to je posebno prikladna molitev, ki so jo poter-

dili sedanji papež, in posebno naj se ponavlja večkrat sklepna molitvica:

Jezus, Marija in Jožef! vam darujem svoje serce in svojo dušo!

Jerus, Marija in Jožef! pomagajte mi v poslednjem smertnem boju!

Jezus, Marija in Jožef! naj se moja duša v miru spravi z vami!

(500 dnij odpustka vsakrat, kadar se moli vse te tri molitvice, 100 dnij vsakrat, kadar se moli jedna izmed njih. — Pij VII. 28. aprila 1807.) (Dalje nasl.)

Smert Poncija Pilata.

Poncij Pilat — kako znamenito, pomenljivo imetje, tesno združeno z najvišjim, najzvišenejšim zgodovinskim dogodkom, z britkim terpljenjem in smertjo Odrešenikovo, Bog-človekom Jezusom Kristusom! Žalibog, da je njegov spomin silno žalosten.

Kakor je znano, je Pilat svojo službo kot deželni oskerbnik in namestnik rimskega cesarja v Judeji opravljal nevestno, grajevredno, imel se je vedno bati, da ga ne zatožijo pri cesarju, kateri bi ga utegnil odstaviti. Vsled tega je marsikaki ljudski zahtevi ugodil, čeprav je bila proti postavi; saj vemo iz vsakdanje skušnje, da tisti, ki kaže svojim podložnim slabosti svoje, se jim na ta način izroči z zvezanimi rokami ter zgubi več ali manj prepotrebno prostost. Tako se je tudi zgodilo, da so Judje našega Gospoda in Odrešenika, namesto da bi se poprijeli njegovih nauk, sklenili ga pokončati ter ga peljali pred sodni stol cesarjevega namestnika, kjer so ga s krivičnimi tožbami in med divjim hrupom pismarjev obsodili na smert. Pilat je bil sicer prepričan, da obsodi nedolžnega k smerti; toda strah pred ljudmi, ta žalostni, grešni strah, je zmagal njegovo boljše prepričanje, in čeprav ga je njegova poštena soproga svarila, naj se ne omadežuje z nedolžo kervjo, se je vendar udal vpitju divje druhali ter ji prepustil Jagnje Božje, nedolžnost, svetost in pravičnost samo, da jo križajo. Dosegli so Judje, po čemur so tako dolgo hrepeneli; toda Pilatu ni koristila popustljivost njegova prav nič; kajti, ni zgubil samo mirne vesti, temveč je bil tudi, čeprav je narodu željo izpolnil, v Rimu zatožen, da službo slabo opravlja, in zgubil je dobro namestniško službo ter bil pregnan v Vienne, mesto v južni Galiji. Njegova soproga, Klavdija Prokula, ga je takoj, ko je obsodil Jezusa, zapustila in se pridružila zavezi svetih žen v Jeruzalemu. Spremljevala je torej njenega moža druga žena, po imenu Marcija, v prognanstvo. Na vse mogoče načine je skušala, da bi mu olajšala žalostno usodo, mu zmanjšala žalost in serčni nemir. Vendar se ji to ni posrečilo. Noč in dan je terpel vsled živih podob iz preteklosti, zlasti pa ga je pekla vest, da je krivično obsodil našega Odrešenika. Po cele ure je bežal okrog kot brezumen; najti ni mogel miru nikjer, in zdelo se je, da ga boginje maščevalke preganjajo korak za korakom. V ravno tistem mestu je živela tisti čas tudi pobožna Judinja, po imenu Marta, znana iz sv. pisma, ktere hišo je božji Odrešenik večkrat s svojim obiskom počastil in ktere brata Lazarja je od smerti obudil. Prišla je torej tisti čas v to mesto in se trudila zasejati v serca meščanov seme kerščanske vere in jih tako za

večno življenje pridobiti. Kmalu je bilo njeno pobožno in čisto življenje znano po vsem mestu, in ravnali so z milosti polno devico povsod z največjim spoštovanjem.

Nekoč hoče tudi mlad mož, sin imovitih starišev, spoznati tujko, o kateri se že dalj časa po vsi okolici govori. S tem namenom stopi v čoln, da se prepelje na drugo stran reke Rodana. Sredi reke se mu pa čoln preverne, — in mladenič najde v mraznih valovih zgodnjo smert. Ribiči, ki so v bližini ribe lovili, potegnejo nezavednega iz vode, ga položijo na obrežje ter pokličejo berž stariše in sorodnike; po božji milosti pride ravno tisti trenotek omenjena izraelska devica, se približa pričujočim ter opazuje sočutno ginljivi prizor.

Ko se ljudje tako žalostno pogovarjajo, prideta slučajno tudi Pilat in Marcija mimo, stopita radovedna med množico, prašata, kaj da se je pripetilo, in kmalu izvesta ves položaj. Ravno takrat so ju opozorili, da je tukaj tuja devica iz Betanije v Judeji, ktera prav posebno čudno živi, da ne daruje bogovom temveč da oznanja enega samega Boga!

„Daj ga nam ti nazaj!“ so prosili stariši; tako je moledovalo tudi vse pričujoče ljudstvo.

„Saj si nam o svojem usmiljenem in mogočnem Bogu že toliko pravila in njegovo dobroto tako poviševala, da lahko pričakujemo, da bode sedaj-le pokazal svojo moč in dobroto. Ali je manj mogočen, kot naša boginja Prozerpina, ki je Adona od smerti obudila.“

„Ne govorite tako o mojem Bogu,“ opomni resno tujka, „Bog, katerega vam jaz oznanjam, se je sam imenoval vstajenje in življenje; videla sem ga sama v Betaniji na Judovskem, kjer je tudi mojega brata Lazarja, ki je že štiri dni v grobu ležal, obudil od smerti.“

Pilat in Marcija poslušata vedno bolj pazljivo.

„O kakem Bogu pa govori?“ poprašujejo nekateri radovedneži.

„O Jezusu Kristusu, Bogu, ki bode hvaljen na veke,“ pravi devica, „v čegar imenu se mora pripogniti vsako koleno na zemlji, v nebesih in pod zemljo.“

Ko je zaslišala Marcija ime Jezusa, je hotela pregovoriti Pilata, da naj odide; on je pa odločno odvernil, da želi počakati, kakšen izid bode imela ta stvar.

Stariši in okoli stoječi pa vnovič prosijo tujko, naj oživi v imenu svojega Boga mertvega mladenciča.

„Saj nam praviš, da je Kristus Bog in da vse premore; vidiš našo žalost in nesrečo; pokaži torej, da si govorila resnico, in da tisti, katerega oznanjaš, je vsemogočen. Prosi ga, naj oživi ljubljene sina, naše največje veselje. Potem bomo tudi mi tebe posnemali, zapustili bogove in postali kristjani.“

Tedaj povzdigne pobožna tujka oči proti nebu in govori s sklenjenima rokama in z velikim glasom: „O Jezus, kateri si me storil vredno svojega prijateljstva in si mi sam rekel: Jaz sem vstajenje in življenje; kdor v me veruje, bode večno živel, akoravno umerje, — o, dovoli mi, da ponavljam sedaj, kar sem

tedaj odgovorila: vem, da premoreš vse in da ti Bog vse dá, kar poželiš. Prišla je ta ura, — in že naprej zahvaljam Vsegamogočnega, da me je uslišal zavoljo ljudstva, ki tukaj okoli stoji, da vsi verujejo, da si me ti poslal.“ Niti najmanjši glas ni pretergal skrivnostnega molka. Vse je pogledovalo zdaj devico, zdaj merliča. Komaj pa je skončala zaupljivo molitev, začne mladenič dihati in, kakor bi se ravnokar prebudil iz težkega spanja, odpre oči, čversto vstane po konci in jame na ves glas hvaliti in slaviti Jezusa Kristusa, Boga od vekomaj do vekomaj. Globoko ganjeni stariši objemajo od veselja in sterčenja oživelega sina, slave s sorodniki in drugimi pričujočimi Jezusa Kristusa, zapuste malikovalstvo in spoznajo očitno, da verujejo v križanega Sinu človekovega.

Pilat in Marcija sta gledala ves čas iz bližine pretresljiv prizor. Videla sta, kako je mladenič oživel s klicanjem tistega, katerega je o svojem času Pilat obsodil k sramotni smerti na križu; slišala sta, kako so vsi pričujoči očitno priznavali, da verujejo v Kristusa, in glasno klicali: „Dá, Kristus je pravi Bog, bodi hvaljen vekomaj!“ — Tega klika pa Pilat ni mogel več prenašati; popustivši Marcijo na licu mesta, beži ob reki dalje kakor besen, — in od tedaj ga ni nihče več živega videl. Še tisti večer so našli ribiči truplo nekega moža s stisnjenimi pestmi in grozno spačenim obrazom. Gnali so ga valovi; pa kolikorkrat se je približalo truplo obrežju, so ga zopet valovi dalje oddervili. Zdelo se je, kakor da noče zemlja sprejeti njega, ki je obsodil Odrešenika sveta k smerti. Naposled so vendar ulovili truplo, ga prenesli v Helvecijo, sedanjo Švicijo, ter ga potopili v jezero, katero se še danes imenuje Pilatovo jezero. Pa zdi se, kakor bi se tudi to jezero ustavljalo biti Pilatov grob, kajti večkrat strahovito divja in vzdiguje valove kot hiše visoko. — Na kraju pa, kjer je tako žalostno slavni mož sklenil življenje svoje, mu je postavila njegova družica Marcija, katera je kmalu po tistem dogodku postala katoličanka, lep, kamnit spomenik. Stoji zunaj mesta Vienne ob veliki državni cesti. Spomenik sam kaže, da je iz starodavnih časov; sicer ni nobenega napisa, vendar je soglasno ustno izročilo vseh stoletij gotovi dokaz, da je Pilatov spomenik; in tamošnji prebivalci zagotavljajo stermečemu tujcu, kažoč na samotni spomenik, da je to: „Spomin Poncija Pilata.“

Profesor Janez Repič.

Češčenje sv. Jožefa.

V mestu Monastiru (Münster) na Nemškem, je prišel okoli polnoči k duhovniku K. neki tuj človek, a nobeden ni vedel kako je prišel v hišo, duri so bile namreč zaperte. Ta tujec izdrami duhovna iz spanja in mu reče „Prosim, duhovni oče, da bi šli k nekemu bolniku: on je sam — a na smertni postelji, toraj prosim, hitite, ako ga hočete še živega dobiti.“

Pobožni duhoven vstane, hiti k bolniku, ter ga pripravi na dolgo pot v večnost, podeli mu tudi sv. zakramente. Hotečemu se domov verniti reče bolnik ves zadovoljen: „Hvala Vam, duhovni oče, za to dobroto, ktero ste mi storili, da ste mi prinesli sv. potnico. Bil sem popolnoma sam — od vseh zapuščen, že sem mislil, da bom umerl brez ss. zakramentov; pa glej Vi ste mi prinesli, kar sem želel, —

ss. zakramente. — Nikogar nisem imel, da bi poslal po Vas. — Povejte mi, prosim, kdo Vas je k meni poslal?“ Duhoven se je začudil. Človek, kateri je duhovna spremljal do hiše, je zginil, ni ga bilo več. Duhoven ni vedel, koj odgovoriti. Vendar mislil si je, tu mora biti kaj posebnega. Zato vpraša bolnika: „Ste li v svojem življenju storili kako dobro delo, in s tem zaslužili to veliko milost?“ Na to reče bolnik: „Ničesar se ne spominjam, samo to vem, da sem vsak dan molil v čast sv. Jožefu za srečno zadnjo uro.“ Med tem pogleda duhoven podobo sv. Jožefa, ktera je visela nad bolnikovo posteljo. Zdaj so se mu oči odperle, in bilo mu je jasno. Ta podoba, ktera je visela na zidu, bila je podobna tistemu neznanemu človeku, kateri je poklical in spremljeval g. duhovna. Ni več dvomil, da je sv. Jožef izprosil od Boga bolniku — srečno zadnjo uro.

Iz tega posnamemo, kako dobro in zveličavno je častiti sv. Jožefa. Poslušajmo, kaj pravi sv. Terezija: „Pripròšnja sv. Jožefa ima veliko moč za vse tiste, kateri ga zaupno kličejo.“ Za to so se pa že od nekdaj prvi kristijani v vsaki zadregi zaupno obračali k sv. Jožefu. Zakaj se tudi ne bi? Šaj je pobožnost k sv. Jožefu Bogu posebno mila.

Za blaženo Devico Marijo ni svetnika, katerega bi bil Bog bolj povzdignil kakor sv. Jožefa. On ga je svojemu Sinu izbral za oskerbnika in učitelja. Zato so ga tudi sveti očetje visoko častili. Tako na primer sv. Bazilij piše: „Ne angelja ne katerega drugega svetnika ni ta čast zapadla, da se imenuje „Oče“ Sina Božjega.“ To ime „oče“ povišuje sv. Jožefa nad vse druge svetnike.

Češčenje sv. Jožefa je pa posebno v sedanjem času potrebno. Njegovo življenje podaja nam najlepših vzgledov, po katerih bi morala živeti kerščanska družina. Dandanes vlada v svetu razuzdanost, in pohlepnost za denarjem. Z družin je izginila pokorščina, v javnem življenju izginilo je spoštovanje do poglavarstva, ne spoštujejo se stariši, zasramuje se duhovska in deželska obrast. V sveti „družini“ je vse drugače. Bog je dal sv. Jožefu očetovo oblast nad svojim Sinom; sv. Jožefu pokoren je „kralj kraljev,“ njega posluša Devica Marija „brez madeža spočeta.“ Od svetega Jožefa naj se uče tisti, kateri so v zakonskem stanu, kako se morajo med seboj ljubiti, v miru živeti, in svoje otroke za nebesa odgojiti. V sedanjem času vsak hoče biti visok, bogat, spoštovan; malo kdo je zadovoljen, vsak le misli, da ima premalo in želi še več — več. Sv. Jožef je bil kraljevskega rodu, pa vendar se ni sramoval biti mizar-delavec. V potu svojega obraza služil je kruh, da je preživel sebe in družino.

Sveta cerkev želi, da častimo sv. Jožefa posebno v mesecu „sušcu“, ko obhajamo njegov god. (19) Papež Pij IX. podelil je odpustke tistim vernikom, kateri bodo v tem mesecu posebno častili sv. Jožefa. Ravno tako so pa tudi tisti deležni teh odpustkov, kateri v drugem mesecu (ako v tem nemajo priložnosti) opravljajo to pobožnost. Način kako častimo sv. Jožefa.

Molimo na čast sv. Jožefa vsaki dan pred njegovo podobo sledečo molitvico: „Naj nam, prosimo Te Gospod, zasluženje ženina tvoje presvete matere Marije pomaga, da po njegovi priprošnji zadobimo, kar s svojo slabostjo ne premoremo!“ Bodimo vsaki dan pri sv. maši.

Koristno bi tudi bilo, ko bi brali, ali pa premišljevali, življenje njegovo. Na praznik sv. Jožefa prejmemo sv. zakramente.

Stariši naj izročajo svoje otroke sv. Jožefu, posebno one, kateri se pripravljajo za prvo sv. obhajilo.

Sv. Jožef nam bo pa to s tem povernil, da bo prosil pri Bogu za nas.

Pokora.

Kam, o grešnik, pelje tvoja pot,
Kaj množi se tvoja hubobija?
Al' ne vidiš brezdna grešnih zmot,
Zapeljivosti, ki te ovija? —

Kaj dušiš očitajočo vest?
Saj vmoriti nihče je ne more?
Glej, da ne zapadeš smerti v pest,
Brez poboljšanja in brez pokore. —

Postni čas — pokore zlati čas
Tvoje grešno naj serce predrami,
Oče večni gleda dolj na nas,
Božjo milost, ne teptaj z nogami!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Misijon v Novem Mestu. Tukajšnji kolegijatni kapitelj obhaja letos nenavadno obletnico. Cesar Friderik III. je leta 1493. kapitelj ustanovil, a prvi kanoniki so bili vmeščeni še le 3. januarja 1296. V 400letni spomin na ta dogodek so sklenili mil. gosp. dekan obhajati letos ponavljanje sv. misijona. Prvič je bil tukaj misijon pred devetimi leti. Tudi sedaj so ga vodili čč. oo. jezuitje Fr. Doljak, Jakob Verhovec in Rudolf Senfelder.

Misijon se je začel na večer 24. marca s tem, da so mil. gospod prošt pojasnili v nagovoru, kaj jih je naklonilo, da so priredili zopet to pobožnost. Poslej so bile vsak dan, razven cvetno nedeljo, po tri slovenske pridige in zvečer po jedna nemška. Udeležba je bila ogromna, ker udeleževali so se misijona ne le domači farani iz mesta, temveč tudi okoličani iz sosednjih far. Tudi nemški govornik je imel vedno obilo poslušalcev zlasti iz omikanih krogov, katerih serca si je pridobil takoj s prvim govorom. V domači cerkvi je spovedovalo vedno po 11 spovednikov; razven tega se je spovedovalo tudi pri frančiškanih, ki so imeli dovolj opravila. Obhajanih je bilo skupno nad 4000 vernikov. Sklep se je vršil veliko sredo dopoldne.

S posebnim zadovoljstvom beležimo, da je ta misijon tudi v „Narodu“ žel pohvalo. Ko se je lansko jesen v sosedni fari obhajala jednaka pobožnost, tedaj je isti dopisnik „Narodov“ vse drugače o njem poročal, češ, da misijonarji ljudi hujskajo, begajo, plašče, da so misijoni nevarni itd. In tisto obrekovanje misijona in misijonarjev se je zatrosilo skoro v vse slovenske liberalne časnike. Gospod dopisnik in njegovi somišljeniki so se sedaj na lastna ušesa prepričali, da ljudski misijoni niso nevarni in škodljivi ljudem, temveč zelo koristni in celo potrebni ter da misijonarji ljudstva ne begajo, temveč ga le iz dušnega spanja dramijo in serca blažijo. „Narod“ je jedenkrat pohvalil tiste, ki so med „čr-

nimi“ najbolj „črni“, namreč jezuite! V bodoče naj torej dopisniki „Narodovi“ bolj pomislijo, kaj pišejo, da ne bodo zopet po krivici grdili in sramotili misijonov in tistih, ki s tolikim trudom delujejo križem domovine v čast božjo in zveličanje duš. Iz pohvale „Narodove“ o tem misijonu pa uvidimo, da vse prejšnje njegovo sramotenje misijonov in misijonarjev — je izviralo le iz grozne nevednosti v verskih rečeh, kateri se je pridruževal v vsakem slučaju še kos strasti. Da bi se to pač več ne pripetilo, ko je „Narod“ glede misijonov iz Savla postal Pavel; saj misijoni imajo vsi enak namen! Pričakujemo torej, da jih v bodoče vsaj napadal ne bo več.

Vspeg tega misijona je bil res velikansk! Ljudem se kar toži po njem. Hvala Bogu za tolik blagoslov! S Salomonom kličemo: „Populum qui repertus est, vidi cum ingenti gaudio; Deus Israel, custodi hanc voluntatem!“

Izgledi vlečejo — pripogibanje kolen pred sv. R. Telesom. Sveti in goreči škof Mermillod je kot stolni vikar v mestu Genf spreobernal neko protestantovko, in sicer s tem, da je prav spoštljivo pripogibal koleno pred sv. R. Telesom. Imel je namreč navado, da je vsak večer, ko že nobenega ni bilo v cerkvi, obiskal še enkrat sv. R. Telo, popravil „večno luč“, pogledal, če je vse v redu, in nazadnje pokleknil za nekoliko trenutkov na oltarjeve stopnjice, počastil za slovo Jezusa z gorečo molitvijo, poljubil v znamenje velikega spoštovanja tla pred najsvetejšim Zakramentom, spodbudno pripognil koleno ter se vernil domov. — Ko je nek večer zopet tako opravljal svojo pobožnost pred sv. R. Telesom ter že hotel oditi, stopila je naenkrat odlična gospa iz bližnje spovednice. „Kaj pa delate tu, gospá, ob tej uri?“ nagovori jo Mermillod. „Jaz sem protestantovka, kakor veste, odgovori ona; „poslušala sem Vaše letošnje postne pridige o sv. R. Telesu; Vaši dobri dokazi so me prepričali, da je res Jezus živ tu pričujoč, samo jeden dvom sem imeila — oprostite, da sem tako odkritoserčna — namreč ta-le: ali pa Vi tudi sami verjamete, kar ljudstvo učite. Prepričati sem se hotela o tej Vaši veri; ali se bote tudi na skrivnem, ko Vas nihče ne opazuje, tako spoštljivo obnašali pred sv. R. Telesom, kakor se obnaša oni, ki ima vero vanj. Sklenila sem se sproberniti, ako se bo Vaše obnašanje pred Jezusom ujemalo z Vašim govorjenjem in pridigovanjem o njem. In glejte, danes sem zato sem prišla, sem vse videla — jaz verjamem; prosim, spovedala bi se rada.“

Gospa je opravila dolgo spoved, in danes je ona ena izmed najbolj gorečih katoličank v mestu Genf. — Častiti bralec! Glej, koliko lep izgled pomaga! Pojdi in tudi ti svojo vero v sv. R. Telo kaži z dostojnim obnašanjem pred njim, in s pripogibanjem kolen, kedar greš memo tega najsvetejšega Zakramenta!

Iz Prjedora. Sv. liturgična cerkvena opravila velikega tedna so se opravljala še v prvotni, polovico razrušeni cerkvi sv. Jožefa. Sv. Božji grob in Najsvetejšega v njem je verno ljudstvo obilno in lepo redoma obiskovalo, tako, da je bilo vsaki čas pred njim veliko častilcev in molilcev v pobožnosti zbranih. Vstajenje Gospodovo so je prav slovesno in častito obhajalo s procesijo po ulicah večino drugoverskega mesta. Ganljivo bilo je gledati precejšnjo kardelce

dečkov z gorečimi svečami idočih pred Zmagovalcem smerti in pekla...; slušati slavne pesmi velikonočne in roženvenške molitve. Pred sv. grobom in velikonočne praznike se je tudi obilno molilo in prosilo za dobrotnike in dobrotnice nove cerkve sv. Jožefa.

Belo nedeljo bode slovesno prvo sv. obhajilo v tukajšnji cerkvi krušnega očeta Jezusovega in v opatijski cerkvi Marija-Zvezda. Vsi presrečni ubogi dečki bodo prvokrat prejeli in zaužili Jezusa Kristusa ter ga potem prosili za vse dobrotnike njihovih zavodov v tej okrajini, pa tudi za vse pripomočnike in darovatelje nove hiše Božje in sv. Jožefa v Prjedoru.

Trudimo se in neprestano delujemo, da se nova cerkev v notranjščini toliko zgotovi in vredi, da se bode tretjo nedeljo po veliki noči, v praznik varstva sv. Jožefa, slovesno blagoslovila in za službo Božjo vsposobila. Mil. gospod oče biskup so obljubili, da bodo to sv. opravilo opravili v. č. opat Marije-Zvezde. Pomenljivo je, da se nova cerkev blagoslovi v praznik varstva sv. Jožeta, kojega ime nosi, in se v njej pervokrat obhaja najsv. daritev nove zaveze in druge boguslužnosti. V obilni potrebi smo in v veliki skerbi, kako bi vse najpotrebnejše pripravili za blagoslavljenje neizrečeno zaželjene nove cerkve. Radi bi storili, kar je nujno treba — a pomanjkanje nas zavira. O, ko bi sedaj kaj pomoči bilo, zelo dobro bi došla in velike vrednosti bila bi pri Jezusu, Mariji in sv. Jožefu!

Zaupljivo se priporočamo v sv. spomin in milostljivosti Vaši.

Tako poroča o novi cerkvi sv. Jožega v Prjedoru ter se priporoča darežljivosti vernih Slovencev br. Alphons Marija, upravitelj trapiškega deškega zavoda.

Razgled po svetu.

Gorica. Že zadnjič je „Danica“ poročala o pervoboritelju za osvobojo keršč. ljudstva — dr. Karolu Lueger-ju, da je bil v Gradcu, kjer ga je vse navdušeno sprejelo. Isti Lueger je bil velikonočni ponedeljek v solnčni Gorici. Ljudstvo, dasi je še le zadnji trenotek zvedelo za njegov prihod, zbralo se je v obilnem številu na kolodvoru ter ga enako navdušeno pozdravljalo. Zvečer se je zbralo okrog 200 mož k zaupnemu shodu, pri katerem je v jedno uro trajajočem govoru dr. Lueger razkrival rane, katere seka liberalizem ter spodbadal pričujoče, naj se vsi na krščanski podlagi pomirijo ter skupno bojujejo zoper — jude. Govorilo je še več drugih mož. Dr. Lueger se je konečno zahvalil za skazano mu čast ter posebno priporočal vzgojo kerščanske žene, da bode kot mati kdaj znala otroke odgojiti tako, da bodo verni in pobožni.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali traven (april) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Dobro časništvo.

„Kar je propal duh v svoji zagrizeni prevzetnosti izumil, kar more sploh zločinstvo zoper svetost najti, vse je dobilo svoje sodelavce, po katerih je de-

lovalo z neko hladnokervnostjo in nekim mirom kakor bi bilo nekaj vsakdanjega, in poslušalci, ki so se zbirali okoli takega govornika, so vse mirno poslušali.

Ne le, da so našuntali poganski duh vnovič zoper Cerkev, tudi judovstvo moralo je pokazati svojo ojstrost; in kolikorkrat se je ta jeza izlila čez nekaj starodavnega in častitljivega, našla je ta zanikarnost poleg mnogih molčečih spoštovalcev vedno tudi takih, med beročim narodom, ki so ji priterjevali.

Ker pa je cerkev vzdana na nramnosti, so tudi to zaničevali in sovražili, in da bi svojo umazanost še bolj pokazali, so tudi razkošnost porabili kot orožje zoper njo.

Šele skrajni izgled tega zla je tudi države na to opomnil; ker so bili ti, ki so stvar poprej sami zagovarjali, s čudnimi napadi osramoteni, so konečno vendar vse omejili; sovražni boj zoper vse cerkvene naprave vendar le ni pojenjal.

Znanstva se na to ozirajo in pripravljajo; ljudske knjige s tem napolnujejo kakor tudi obsežne enciklopedije; časniki in dnevniki so v različnih oblikah njih orožja; v dramah, novelah, romanih, lirskih in drugih pesmih: povsod je ista tema, povsod z isto prevzetno umazanostjo obravnano. Kakor iz tisoč in tisoč bradavic izvira ta nesnaga; po vseh močvirjih in mlakah plava ta grdobija; vidimo se skorej obsojene, mirno počakati, da po naravni postavi nastanka in nehanja odteče tudi ta čas škode in se enkrat vse skup pogubi in zgine.

Laž in popačenje imata s tem zlom skupno to, da onega, ki se jih posluži, nalažeta in goljufata. Neresnico so si večkrat očitati, tako da jo je vsak, ki ji za se ni ničesar verjel, vendar poslušal, zapeljan od mnogo drugih, ki so ji pritrjevali. Zato dobila je laž, ko je drug družega nalagal, značaj splošnosti, ki jo sicer razločuje od resnice: zato so omoteni zapletali se še bolj v zmešnjave. Na ta način se je zgodilo, da je laž dospela v tem času do one resnično skrajne veljave, kakoršne ni imela v nobenem zgodovinskem veku; moč, ki jo je privela do prederznosti, s pomočjo tisoč in tisoč sotrudnikov, ki so se ji udali, zaupajoč na nesparmetno brezmiselnost, katero je povsod nahajala, resnico, če le mogoče, polagoma iztrebiti, z zvijačami in lažmi odrekati, v gnječi prevpiti, na mesto zaveržene samo sebe posaditi ter se kot zaverženo proglašiti.

To pa se ni nikakor omejilo na cerkveni in verski delokrog; razširilo se je od verskega delokroga največ tudi na političnost. Tako daleč je prišlo, da se vidimo povsod od laži kakor od zraka obdane; dihamo in izsopljamo jo; kakor jed in pijača vstopi v življenje ter z njim združena spremeni se v meso in kri: tako sicer, da se pri marsikom dober čut ne le popolnoma ne zgubi, temveč se tudi spremeni v ravno nasprotnega, ki pred resnico omedli ter se vije kakor červ.

Tako pisal je pred kakimi petdesetimi leti 1838, Jožef Görres, ko se je z zaporom kolinskega nadškofa, Klementa Avgusta, pričel prvi kulturni boj. Ta mož je svoj čas s tem zvesto naslikal in zraven v preroškem duhu prevedel, kar smo še le mi morali doživeti: neštevilne umazane časopise in še večje

število njih bralcev, in na tisoče knjižnic, večkrat z davki ustanovljenih, kjer je nakopičenega toliko ostrupljenega berila, in najvišje naprave za izobražbo, ki so polne brezvernosti. Slabo časnikarstvo postalo je povodenj, ki se ne dá več ukrotiti, le posamezni se more še rešiti; kakor nevihta je prihrumelo, ki vse konča, kateri nasproti je človek brez moči; kakor kuga, ki je nalezljiva, zoper katero ni več druge pomoči, kakor molitev. (Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

24.) **Sv. Fidelis Stigm.** Švica in Predarlško. Kapucini. Žalostne gospodarske razmere srednjega in kmetkega stanú. Cerkveno zidanje.

25.) **Sv. Marka.** Duh pobožne molitve. Afrika in družba sv. Petra Klavra. Režeži v velikih mestih, ki so bolni na duhu in telesu. Romarji. Zavodi za one, ktere «meče».

26.) **Varstvo sv. Jožefa.** Povišanje sv. cerkve. Rešenje delavske mladine. Kersčansko rokodelstvo. Posvečenje zakona.

27.) **Sv. Peter Kanizij.** Povrnitev Jezusove družbe na Nemško in v Švico. Duhovni in obhajanci.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Duhoven v posebnih težavah se priporoča v bratovsko molitev za uslišanje po Mariji in sv. Jožefu. — Bolehen duhoven za pomoč. — Mladeneč, se priporočen v molitev, da bi zadobil ljubo zdravje ako je božja volja. — Neka oseba bolna v glavi se priporoča v molitev. Ako se ji zboljša, očitno naznani zahvalo.

Zahvale.

Imela sem v glavi bolezen skozi šest tednov, priporočala sem se sv. Jožefu. Zadnje tri dni mesca sušca sem se posebno zatekla k sv. Tereziji, da bi ona prosila za mene sv. Jožefa, in res četrti dan mi je odleglo. Uslišanje prošnje pripisujem sv. Jožefu in sv. Tereziji. S tem naj bo spojnena tudi moja obljuba in zahvala. J.

Neka žena je prav nevarno zbolela in tudi zdravniška pomoč ji ni nič izdala, priporočila sem jo Materi božji sedem žalosti, na kar je prav kmalu ozdravela. Tisočera hvala za to nebeški Materi

Boršt, dne 11. aprila 1896.

M. K.

Za dobljeni ljubi mir in za zdravje izrekam zahvalo N. lj. Gospéj. sv. Jožefu in sv. Antonu.

M. M.

Listek za raznoterosti.

† **Stolni prošt teržaški dr. Ivan Šust.** 15. aprila t. l. dopoldne ob 8. uri umerl je po kratki bolezni mil gosp. teržaški stoljni prošt in kapiteljski vikarij dr. Ivan Šust poseben prijatelj „Danice“. — Britka je izguba, ki je s smertjo pokojnika zadela teržaško školi, kajti dr. Šust je bil mnogo let desna roka škofa dr. Glavine in težko breme, katero je nosil teržaški škof, slonelo je tudi na ramenih preminolega apo-

stolskega protonotarja. — Pokojni dr. Šust je bil rojen 9. marca 1831. v Stariloki na Gorenjskem, posvečen 19. sept. 1857. V vseh svojih častnih službah se je odlikoval z izredno nadarjenostjo, neumorno pridnostjo in železno vztrajnostjo. Svojemu narodu je bil vedno zvest sin, zato so ga tudi Italijani čestokrat surovo napadali po svojih lažljivih časnikih. Mnogo let je bil kancelar škofijske pisarne, kjer je spretno in zvedeno uradoval v štirih jezikih. Nedavno je bil po odstopu mil. škofa dr. Glavine izvoljen kapitularnim vikarjem škofije in pred štirinajstimi dnevi je pisal kanoniku Jeranu v Ljubljano, kako težko breme so mu zopet naložili teržaški kanoniki, ko so ga izvolili za kapit. vikarja, in kako bodo sedaj njega napadali Italijani, kakor so poprej škofa. Dostavil pa je v pismu: „Upam, da sem to breme prevzel le za malo časa“. Pokojnik najberže sam ni mislil, da mu Bog tako hitro odvzame to breme, ter ga pokliče v boljši svet. — Svetila zaslužnemu možu in odličnemu rojaku večna luč!

Kerka. (Nesreča in sreča.) Na dan žalostne Mater Božje ubil se je ondotni cerkvenik. Ometaval je zidce po cerkvi, padel z lestvice ter se ponesrečil. Bil je nad 20 let cerkvenik, točen in sploh priljubljen. Bog mu bodi milostljiv! — Presvitli cesar je daroval podružnici sv. Jakoba v Lezah 100 gld. Lansko jesen si je napravila dva nova zvonova, mašna obleka je bila tudi slaba, denarja pa nima nič. Potrkala je s ponižno prošnjo pri dobrotnem vladarju in bila uslišana. —

Dobrotni darovi.

Za dijaške misije: B. B. 4 gld. — Neimenovana v zahvalo za zdravje 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Bohinc. župnik v Križih pri Tržiču 1 gld. — Č. g. Miha Saje 1 gld. 50 kr. — M. M. 30 kr. — Neimenovan gosp. župnik 1 gld. 50 kr. — Gdč. Ivanka Zakotnikova 5 gld. — G. Koechler 5 gld.

Za sv. Očeta: N. N. 3 gld.

Za kake misije: Č. g. žup. Lov. Kristofič 2 gld. — Neimenovana 4 gld.

Za misije oo. Tripistov v Bosni: G. Gomišak 2 gld. in 5 gld. za cerkev sv. Jožefa v spomin predragega strica.

Za Armence, vdove in sirote od Turkov pomorjenih mož: Č. g. žup. Martin Narobe 2 gld.

Za bratorščino S. Rešnjega Telesa: Č. g. Pet. Bohinjec 7 gl.

Za naše Salezijance: Č. g. žup. Lov. Kristofič 1 gld. — Neimenovana v zahvalo za zdravje 40 gld. — Č. g. župnik M. Saje župnik v Štangi 1 gld.

Za učit. semenišče prof. Kežiča: Č. g. žup. Mart Narobe 5 gld. —

Za bratorščino Naše ljube Gospe presv. Serca: Čast. g. Peter Bohinc. kurat v Trnaji 1 gld.

Za usmiljene brate v Norem mestu: N. N. 3 gld.

Za Jozefinum: Č. g. žup. Mart. Narobe 5 gld.

Za afrikanski misijon: Č. g. ekspoz. Jak. Bajec 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. Fr. Bohinc. župnik v Križih 2 gld. — Č. g. Mih. Saje 1 gld. — Gdč. Ivanka Zakotnikova v Št. Vidu nad Ljubljano 5 gld.

Za Bosno: Č. g. Mih. Saje. župnik v Štangi 1 gld.

Za Marijanhil v Afriki: Č. g. 1. Šaselj. župnik v Adlešičih 2 gld. — Č. g. Fr. Bohinc. župnik v Križih 2 gld.

Za novo cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Č. g. Karol Ceme. župnik v Dolu 5 gld.